

Arrest

nr. 324 107 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 17 juli 2024 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS, loco advocaat C. DETHIER, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 augustus 2023.

1.2. Op 26 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van de hoofdstad Kaboel. U bent geboren op 30 oktober 1994.

In Afghanistan studeerde u laboratoriumtechnieken aan de universiteit, werkte u in een juwelenwinkel en verkocht u alcohol. Sinds de 10de graad op school dronk u alcohol in Afghanistan. U kon deze alcohol verkrijgen van J. D. Na een tijd begon u samen met S. in opdracht van J. alcohol te verkopen. Jullie deden dit gedurende 11 maanden. Op een dag werd u tegengehouden door de politie. U zette uw auto aan de kant zodat de politie die kon doorzoeken. In uw koffer zat alcohol dus u kon deze niet openen waarop u de politie omkocht met 10 000 Afghani. Door dit incident was u bang geworden en wilde u stoppen met uw job. De volgende ochtend gaven jullie jullie ontslag bij J. Hij ging hier niet mee akkoord. Twee dagen later belde J. u op en beschuldigde hij u van spionage voor de overheid waarna hij u bedreigde. Ongeveer twee dagen later was u samen met S. onderweg naar uw universiteit toen u werd tegengehouden door mensen die voor J. werkten. S. ging met hen praten en werd neergeschoten door hen. U vluchtte en ging naar het politiestation om klacht in te dienen. Drie dagen later, op 10/03/1394 (omgerekend naar de Westerse kalender is dit 31 mei 2015), moest u terug naar het politiestation en werd u gevraagd om de dader aan te duiden op foto's. U herkende de dader en wees S. aan, de rechterhand van J. Vijf dagen later toen u bij de bakker was, stopte er een auto en openden die mensen vuur. U werd geraakt en verloor even het bewustzijn. Hierna begon uw vader vragen te stellen waarop u hem alles vertelde over het werk dat u deed en over J. Uw vader werd agressief, begon u te slaan en probeerde u neer te steken met een mes. U verdedigde zichzelf en kon ontsnappen. U rende naar het huis van uw maternale tante in Saré Kotal. Onderweg belde J. u. Hierna nam u de simkaart uit uw gsm en brak die. Aangekomen bij uw tante vertelde u haar alles. U verbleef een week bij uw maternale tante. Ondertussen kreeg de moellah video's en bewijs te zien van u die alcohol dronk en seksuele affaires had met vrouwen. De moellah nodigde uw vader en broer uit in de moskee en liet aan iedereen de beelden zien. Hierop zei uw vader dat hij geen zoon meer heeft en dat u mocht gedood worden of dat hij u anders zelf zou doden. Vervolgens zei uw broer tegen u dat u het land moest verlaten.

U verliet Afghanistan in juni 2015. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland, Nederland en Frankrijk tot in België. In Nederland diende u op 18 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd afgewezen op 15 mei 2017. Hierna diende u in Frankrijk vier verzoeken om internationale bescherming in, respectievelijk op 16 februari 2018, 5 februari 2021, 14 januari 2022 en 10 februari 2022. Ook de Franse autoriteiten verleenden u geen bescherming. Op 18 april 2022 arriveerde u in België. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek om internationale bescherming op 19 april 2022. Na uw vertrek uit Afghanistan, op 14 juli 2018, stierven uw broer H. en zus L. Ze werden gedood door onbekende mensen. In het jaar 2021 werd uw vader aangesproken over u door de taliban. Uw vader antwoordde dat hij geen zoon heeft die zo heet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Een kopie van het document van de dood van S., foto's van S., foto's van uw familie, foto's van u, een foto van uw overleden zus, een kopie van de taskara's van uw moeder en vader, foto's van uw levensstijl in Europa, foto's van het meisje waarmee u in Frankrijk een seksuele relatie had, een origineel document van uw blanco strafblad, een origineel document van uw stagecontract in Luik, een origineel certificaat van uw afgeronde stage, origineel document van uw gevolgde Franse lessen en inburgeringscursus, uw origineel schooldiploma van Afghanistan, uw originele taskara en de originele enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door uw familie, uw voormalige werkgever J. en de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit informatie van de Nederlandse autoriteiten waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de verklaringen die u in België aflegde in het kader van uw procedure internationale bescherming ernstig afwijken van de verklaringen die u eerder aflegde ten overstaan van de Nederlandse autoriteiten (zie: asiëldossier Nederland, rapport nader gehoor). Zowel wat betreft uw leeftijd, uw religie, de samenstelling van uw familie en uw scholing werden opvallende verschillen vastgesteld met de informatie die u in Nederland hebt gegeven:

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw asiëlprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker ernstig aantasten. Zo verklaarde u tijdens uw aanmeldingsgehoor in Nederland geboren te zijn op 29 oktober 1996 (zie: asiëldossier Nederland, rapport gehoor aanmeldfase, p. 3). Bij uw aanmelding in België bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u geboren te zijn op 30 oktober 1994 (DVZ Verklaring, punt 4 en CGVS, p. 4). Op het door u voorgelegde schoolattest staat dan weer 1995 als geboortjaar. Het is duidelijk dat u geen coherente verklaringen aflegt over uw leeftijd.

Vervolgens verklaarde u in Nederland bekeerd te zijn tot het christendom (zie: asiëldossier Nederland, rapport eerste gehoor, p. 3-4). Terwijl op het persoonlijk onderhoud verklaarde u moslim te zijn (CGVS, p. 4). Bovenal verklaarde u zelfs niets over een bekering tot het christendom toen u werd gevraagd naar uw opvattingen over religie en of u anders over bepaalde zaken nadenkt sinds uw verblijf in Europa (CGVS, p. 21).

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af over de samenstelling van uw familie in Nederland en België. Zo verklaarde u in Nederland twee broers Mo. en Ma. en een zus Z. te hebben (zie: asiëldossier Nederland, rapport eerste gehoor, p. 7). Terwijl u bij uw aanmelding bij de DVZ en op het persoonlijk onderhoud verklaarde geen broer Mo. te hebben maar wel naast Mu./Mad. ook een broer H. te hebben en naast Z. verklaarde u nog een tweede zus Layla te hebben (DVZ Verklaring, punt 19 en CGVS, p. 6).

Verder legde u in Nederland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw opleidingsniveau. Tijdens de Nederlandse asiëlprocedure verklaarde u als hoogste opleidingsniveau de middelbare school te hebben afgerond (zie: asiëldossier Nederland, rapport eerste gehoor, p. 8). Terwijl u in België zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde universitaire studies te hebben genoten in Afghanistan (DVZ Verklaring, punt 11 en CGVS, p. 5). U verklaarde laboratoriumtechnieken te hebben gevolgd en legde hier zelfs foto's van neer (CGVS, p. 5).

Uw leeftijd, religie, familiesamenstelling en opleidingsniveau zijn essentiële persoonsgegevens en uw tegenstrijdige verklaringen hierover doen daarom ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker van internationale bescherming.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Zo heeft u al op 18 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in Nederland ingediend, waarbij u als asiëlmotieven een verboden liefdesrelatie en een bekering tot het christendom inriep (zie: asiëldossier Nederland, rapport nader gehoor, p. 3-5). In België verwees u op geen enkel moment naar deze asiëlmotieven en kwam u met totaal andere motieven op de proppen (CGVS, p. 13-15 en DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 5). Als reden van vertrek haalde u op het persoonlijk onderhoud aan uw werkgever te vrezen omdat hij niet akkoord ging met uw ontslag en uw familie omdat ze u hebben verstoten nadat ze op de hoogte raakten van uw alcoholgebruik en seksuele relaties (CGVS, p. 13-15). Uw bewering dat u in Nederland hetzelfde verklaarde in het kader van uw asiëlaanvraag als in België kan bijgevolg niet anders dan als manifest bedrieglijk worden beschouwd (CGVS, p. 9). De vaststelling dat uw verklaringen over de redenen van uw vertrek compleet anders zijn in Nederland en in België ondermijnen al meteen op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen over andere elementen van uw asiërelaas die de geloofwaardigheid ervan verder aantasten:

Ten eerste verklaarde u dat na uw vertrek, op 14 juli 2018, uw broer H. en uw zus L. zouden zijn vermoord doordat u problemen creëerde voor uw familie (CGVS, p. 20). In Nederland vermeldde u echter niet eens

een broer H. noch een zus L. te hebben gehad (zie: asiëldossier Nederland, rapport eerste gehoor, p. 7). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u het bestaan van deze familieleden hebt verzonnen om bijkomende vervolgingsfeiten te kunnen inroepen.

Ten tweede legde u in Nederland en België tegenstrijdige verklaringen af over uw plaats van vertrek uit Afghanistan. Tijdens de asiëlprocedure in Nederland verklaarde u twee nachten voor uw vertrek uit Afghanistan in het huis van een vriend van uw vriend te hebben verbleven in de wijk Koete Sangi (zie: asiëldossier Nederland, rapport eerste gehoor, p. 8). Op het persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u eerst in uw eigen huis te hebben gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). Later verklaarde u dan weer een week voorafgaand aan uw vertrek bij uw maternale tante te hebben verbleven in Saré Kotal (CGVS, p. 14). Naast een andere persoon waarbij u verbleef, is het dus ook een andere locatie die u opgeeft in België dan in Nederland.

Bovenstaande bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen over uw redenen van vertrek en andere relevante elementen in uw asiëlrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asiëlmotieven op ernstige wijze.

De geloofwaardigheid van uw asiëlrelaas in België wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen:

Ten eerste doen de grote gaten in het tijdsverloop van de door u weergegeven vervolgingsfeiten twijfels rijzen over de geloofwaardigheid. Zo zou u in juni 2015 vertrokken zijn uit Afghanistan omwille van uw problemen met uw vorige werkgever. Op 27 juli 2018 zijn uw broer en zus vermoord door de problemen die u creëerde (CGVS, p. 7). Het is erg onaannemelijk dat plots 3 jaar later J. achter de moord op uw broer en zus zou zitten (CGVS, p. 7 en 20). Nog onaannemelijker wordt het wanneer u verklaarde dat uw vader in januari 2021, dus nog eens drie jaar later, zou zijn aangesproken over u en zelfs zou zijn ontvoerd (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met dit grote tijdsverloop heeft u geen enkele mogelijke verklaring hiervoor (CGVS, p. 20).

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw vader. Toen u bij de DVZ werd gevraagd naar de huidige woonplaats van uw vader, verklaarde u dat uw vader ontvoerd is door de taliban in januari 2021 (DVZ Verklaring, punt 13). Deze verklaring impliceert dat uw vader op dat moment nog steeds ontvoerd is. U legde die verklaring bij de DVZ af op 30 mei 2022 waardoor we toch al spreken over een ontvoering van in totaal minstens een jaar en 5 maanden. Op het persoonlijk onderhoud daarentegen is helemaal geen sprake meer van deze ontvoering van uw vader door de taliban. Toen u eerst werd gevraagd of uw vader ooit problemen heeft gehad met de taliban, antwoordde u van niet en dat u dat niet weet (CGVS, p. 16). Letterlijk gevraagd of uw vader ooit ontvoerd is geweest, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 16). Toen u geconfronteerd werd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid schaaftde u uw verklaring bij en verklaarde u plots dat uw vader inderdaad ontvoerd is geweest (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u dit pas na confrontatie vermeldt, volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw verklaring hierover te herstellen en toont enkel aan dat u uw verklaringen tracht aan te passen naargelang de vaststelling.

Ten derde is het bevreemdend dat ondanks u meermaals verklaart verstoten te zijn geweest door uw vader (CGVS, p. 15 en 20) uw paternale oom u toch documenten toestuurde (CGVS, p. 13). De vaststelling dat de broer van uw vader, wetende dat uw vader u niet meer beschouwd als zijn zoon, u toch zou helpen met uw verzoek om internationale bescherming is eerder onlogisch.

Tot slot moet worden vastgesteld dat u in uw geval geen concrete en geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Zoals hierboven werd uiteengezet kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw asiëlrelaas. Bijgevolg kan er ook niet worden aangenomen dat u alcohol verkocht en dronk in Afghanistan, noch dat u seksuele affaires had en hiervan beelden zouden zijn getoond aan de moellah, aangezien deze elementen verband houden met en voortvloeien uit uw asiëlrelaas. U voert geen andere, concrete en geloofwaardige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer vervolging zou

dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U legde foto's neer van u en een meisje met wie u aangaf een seksuele relatie te hebben gehad in Frankrijk (CGVS, p. 12). Zelf verklaarde u over deze relatie dat die gewoon over seksuele betrekkingen hebben en alcohol drinken ging (CGVS, p. 12). Uit niets blijkt dat het om een lange en duurzame relatie ging waardoor uw waarden en normen dermate zouden zijn veranderd dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen.

Verder roept u in veranderd te zijn sinds u in België bent omdat u alcohol drinkt en al dan niet tegen betaling seksuele relaties kan aangaan met vrouwen als u dat wenst (CGVS, p. 21). Daarnaast haalt u uw vrijheid in België aan en kan u hier moslim zijn zonder te bidden (CGVS, p. 21). U kan echter geen overtuigende redenen geven waarom u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de gewoontes en de cultuur van het land waar u bent opgegroeid en waar u familie heeft, waar u bovendien nog steeds contact mee heeft (CGVS, p. 7). Het hebben van losse seksuele contacten en het drinken van alcohol vormen geen dermate fundamenteel onderdeel van uw identiteit waardoor er kan worden verlangd dat u dat zou opgeven bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het voorgaande laat u na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en u uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U was bovendien al minstens 20 jaar oud bij uw vertrek en hebt dus uw vormende jaren die belangrijk zijn voor uw ontwikkeling grotendeels in Afghanistan doorgebracht. Tot slot verwijst u naar uw verblijf in Europa en haalde u aan te worden gestenigd bij terugkeer naar Afghanistan omdat u vertrok naar een Europees land (CGVS, p. 21). U slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard

zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Over het document van de dood van S. moet worden opgemerkt dat zo'n document enkel als bewijs kan worden aanvaard voor zover het wordt gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De foto's van S. tonen enkel aan dat u hem kende

maar tonen niets aan met betrekking tot uw vrees. Over de foto van uw overleden zus moet worden opgemerkt dat dit een erg onduidelijke foto is waarop een overleden vrouw is te zien maar het is niet zichtbaar of het effectief over uw zus gaat. Hoe dan ook zegt deze foto niets over de omstandigheden waarin uw zus zou zijn overleden. Uw originele taskara en de kopieën van de taskara van uw vader en moeder zeggen hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. De foto's van uw familie tonen hooguit dat u deze mensen kende maar doen geen familieband vaststaan. De foto's van u in een laboratoriumjas, bij een auto, in een Frans ziekenhuis na een tramongeval en uw origineel schooldiploma houden geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven. De foto's van u in een park, foto's van alcoholische dranken en intieme foto's van u met een meisje werden hierboven al besproken. De enveloppe bewijst louter dat u post heeft gekregen uit Afghanistan maar kan uw problemen in Afghanistan niet staven.

Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dit geldt hier des te meer gezien u slechts kopieën hebt neergelegd, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is.

Verder liet u tijdens het persoonlijk onderhoud enkele documenten zien die betrekking hebben op uw integratie in België zoals uw origineel blanco strafblad, originele documenten in verband met uw stage, gevolgde Franse lessen en van uw inburgeringscursus. Deze documenten wijzigen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen.

Ze wijzen op een wil tot integratie maar tonen niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan.

Volledigheidshalve merkte het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat per e-mail aan het CGVS overmaakte op 12 september 2023 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. U maakte deze namelijk over in een andere taal dan de proceduretaal waardoor hiermee geen rekening kon worden gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 16 van de richtlijn van 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 met betrekking op de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst wijst verzoeker op een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de verwerende partij. Hij licht hierbij het volgende toe:

"In de eerste plaats vertoont de bestreden beslissing aanzienlijke gebreken met betrekking tot cruciale aspecten van het asielverzoek. Deze onvolkomenheden hebben betrekking op: 1. De etniciteit van de verzoeker; 2. De taal waarin zijn persoonlijke onderhoud heeft plaatsgevonden. Verzoeker is geen Pashtoen, maar van Tadzjiekse afkomst, zoals duidelijk blijkt uit al zijn verklaringen, zowel in Nederland als in België (DvZ, 30.05.2022, p. 1). Het is dan ook verbijsterend en onbegrijpelijk om als eerste zin van de beslissing te lezen: 'U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashto.' Ten tweede wordt, zonder begrip voor de verzoeker, aan het einde van het besluit vermeld dat hij tijdens zijn verhoor Pashto heeft gesproken, hoewel het verhoor in het Dari heeft plaatsgevonden, omdat de verzoeker deze taal onvoldoende beheerste. Het is opmerkelijk dat de verzoeker, met name tijdens zijn verhoren in Nederland, altijd in het Dari lijkt te hebben gesproken. De verzoeker kan de redenen voor deze discrepanties niet begrijpen. Via zijn raadvrouw heeft hij het CGVS op de hoogte gebracht en verzocht de beslissing in te trekken vanwege een overduidelijke beoordelingsfout (stuk 3). Helaas heeft het CGVS besloten de beslissing niet in te trekken (stuk 3). Geen enkele vraag werd aan de verzoeker gesteld over zijn etnische afkomst tijdens het verhoor. Bijgevolg, door het ontbreken van een correcte weergave van zijn etnische achtergrond, blijkt dat dit element niet in overweging is genomen door het CGVS tijdens het gesprek, maar ook niet tijdens de analyse van de verklaringen van de verzoeker. De etnische afkomst van de verzoeker is geenszins onbelangrijk of secundair in het kader van zijn asielverzoek. De verzoeker vreest immers de Taliban vanwege zijn levenswijze (zowel 8 voor als na zijn vertrek uit Afghanistan). Vanwege zijn etnische afkomst behoort de verzoeker tot een minderheid die wordt geïsoleerd en aangevallen door de Taliban. Verzoeker is van mening dat het ontbreken van enige juiste informatie over zijn etniciteit en moedertaal aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door Uw Raad niet kan hersteld worden. Uw Raad kan inderdaad deze onregelmatigheid (het gebrek van controle van de etniciteit van de verzoeker tijdens het persoonlijke onderhoud) niet herstellen. In het algemeen is het behoren tot een etnische minderheid een belangrijk element van een aanvraag voor internationale bescherming, zoals blijkt uit de richtlijnen van de UNHCR (...)

In casu, speelt deze etnische afkomst een cruciale rol in geval van terugkeer naar Afghanistan aangezien de manier waarop de Taliban de minderheden sinds de machtsovername behandelen. Deze etnische afkomst is echter bijzonder belangrijk, aangezien deze enerzijds de identiteit van de verzoeker vormt, maar ook een grond voor vervolging en een onbetwistbaar element van kwetsbaarheid betreft met betrekking tot zijn vrees voor de Taliban. Inderdaad, etnische afkomst is een van de erkende vervolgingsgronden volgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Afghaanse asielzoekers zijn eerder erkend vanwege hun behoren tot de Tadzjiekse etniciteit. Dit was met name het geval in een zaak die aanhangig werd gemaakt bij de Franse Nationale Asielrechtbank, die de vluchtelingenstatus toekende aan een Tadzjiekse persoon om de volgende redenen (stuk 4, verzoeker benadrukt) :

(...)

Het feit dat de verzoeker niet spontaan het risico op vervolging of het element van kwetsbaarheid dat gepaard gaat met zijn etnische achtergrond heeft aangekaart, doet 10 niets af aan de gegrondheid van zijn vervolging. Immers, volgens het Handboek van de UNHCR: (...)"

Ook merkt verzoeker op dat het CGVS, zonder hem te confronteren met de elementen uit zijn Nederlandse dossier, concludeert dat er tegenstrijdigheden bestaan in zijn verklaringen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zijn vrees voor vervolging niet heeft onderzocht. Hierbij verwijst verzoeker tevens naar de medewerkingsplicht, en hekelt hij dat het persoonlijk onderhoud werd gevoerd zonder kennis van de elementen uit het Nederlandse dossier.

Hij zet uiteen:

"1) Wat betreft de identiteit van verzoeker

Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in de Nederland in 2016. Bij zijn aanmeldingsgehoor in Nederland (zoals in België het verhoor bij de DvZ) verklaarde verzoeker op 29 oktober 1996 geboren te zijn. Verzoeker heeft dus altijd verteld dat hij mederjaarig was. Verzoeker kreeg – door zijn oom zijn taskara. Tijdens het persoonlijke onderhoud hij vertelde (CGVS, NPO, p. 9) : "Toen u voor internationale bescherming vroeg in Frankrijk en Nederland, vertelde u daar hetzelfde als u vandaag gaat vertellen? Ja, ik verklaarde hetzelfde daar, maar toen had ik geen bewijzen. Ik had toen zelfs niet mijn taskara. [...] Alle documenten van mijn schooldiploma. Alle documenten van de dood van mijn broer en zus en van mijn taskara, ze zaten hier allemaal in." Het is dus alleen sinds een paar maanden dat verzoeker over zijn taskara beschikt. Het blijkt dat hij inderdaad twee jaren ouder is dan wat hij dacht. In de Afghaanse cultuur heeft de geboortedatum minder belang dan in België. Het is ook om deze reden dat er geen consistentie is tussen zijn werkelijke geboortedatum en de schooldocumenten die hij heeft ingediend. Aangezien de verzoeker geen belang had bij het verstrekken van de geboortedatum die hij in Nederland in 2016 heeft

opgegeven, moet worden opgemerkt dat het een vergissing betreft die voortkomt uit een werkelijke onbekendheid met zijn geboortedatum, eerder dan een opzettelijke of frauduleuze handeling. Dit element kan geen basis vormen voor een weigeringsbeslissing.

2) Wat betreft de bekering aan Christendom

Verzoeker volhardt in de verklaringen dat hij aflegde in Nederland en in België betreffende zijn religie. De verzoeker is evenzeer moslim als protestant. Tijdens zijn verblijf in Nederland ontdekte hij een manier om zijn religie te beleven die hem diepgaand heeft veranderd. Helaas is de verzoeker niet ondervraagd door het CGVS over zijn bekering. Deze bekering werd door Nederland als ongeloofwaardig beoordeeld in het kader van de asielprocedure. Bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in mei 2022 kreeg de verzoeker niet de gelegenheid om uitgebreid in te gaan op zijn religieuze overtuigingen en deze toe te lichten. In werkelijkheid heeft de verzoeker een bijzondere ervaring met zijn geloof en beleeft hij het op een heel eigen manier. Verzoeker toonde deze mening tijdens zijn persoonlijke onderhoud (NPO, p. 21): "Hier als ik naar een moskee wil of naar de kerk, niemand kan me tegenhouden en mij stoppen; Het is over het hart, wat u beloofd. Of ik moslim ben of niet, het gaat om vanbinnen. In Afghanistan respecteren ze niet wat u heeft binnen in. U bent geboren als moslim, dan moet u moslim zijn. Waarom moet het zo zijn. [...] Ik heb geen ander denken over religie, ik ben moslim maar ik bid niet. Niemand moet me vertellen wat ik moet doen. Als ik voel dat ik een seksuele relatie wil, als iemand klaar is voor seks dan ga ik. Als het een meisje of jongen is die klaar is, waarom kan ik niet gaan. Het gaat over mij, waarom kan ik niet gaan. Het is een relatie in mijn hart dat ik heb met God, of ik nu christen ben of moslim, het is in mijn hart. Maar in Afghanistan wijzen ze hierop en respecteren ze niet wat je in uw hart." Ook tijdens zijn onderhoud in Nederland (NL, 2 juni 2016, p. 3) tijdens zijn bekering vertelde verzoeker dat hij moslim was : " " Het blijkt dat verzoeker een protestantse moslim is. Overduidelijk heeft hij spontaan specifieke elementen benadrukt over zijn beleving en gevoelens met betrekking tot religie, en hoe hij zijn geloof wil beleven. Bij gebrek aan enige vraag over deze verklaring en zonder enige confrontatie heeft het CGVS geen diepgaande analyse kunnen uitvoeren van de vervolgingsvrees van de verzoeker. Deze houding van het CGVS is schadelijk, de verzoeker zal hierop terugkomen. (zie punt 2.5) Ten slotte, zelfs nu het Nederlandse dossier een document bevat dat getuigt van de doop van de verzoeker, analyseert het CGVS geenszins de impact van deze bekering, zoals belichaamd door de doop, in geval van terugkeer naar Afghanistan. Er is echter reden om te geloven dat zelfs als de verzoeker zich niet langer exclusief als protestant identificeert, het risico bestaat dat hem christelijke religieuze overtuigingen worden toegeschreven. Ten tijde van de beslissing van de Nederlandse asielinstanties waren de Taliban nog niet aan de macht in Afghanistan. Daarom was het risico op vervolging voor een bekeerde persoon of iemand die als bekeerd werd beschouwd in Kabul beperkt. De Nederlandse autoriteiten hebben destijds geen analyse gemaakt van het risico dat de verzoeker liep voor zijn vermeende religieuze opvattingen. Hoewel het politieke klimaat destijds niet gunstig was, moet worden opgemerkt dat recente ontwikkelingen de Belgische asielautoriteiten dwingen om het risico te overwegen voor een persoon die, als zijn bekering niet als geloofwaardig wordt beschouwd, door de Taliban zou worden gezien als een christen. Bij gebrek aan een dergelijke analyse en onderzoek moet het bestreden besluit worden geannuleerd. Bovendien spreekt de verzoeker tijdens zijn verhoor spontaan over de levensstijl die hij heeft gekozen, noemt hij zijn houding ten opzichte van seks, alcohol en gebed. Het lijkt dus serieus mogelijk dat hij wordt gezien als iemand die zich tot het protestantisme heeft bekeerd.

3) De gezinssamenstelling en het opleidingsniveau

De verzoeker kan niet verklaren waarom hij een van zijn zussen niet heeft vermeld in zijn gezinssamenstelling in Nederland. Opnieuw begrijpt hij niet waarom hem een frauduleuze houding wordt toegeschreven vanwege deze onbedoelde weglating. Wat betreft zijn opleidingsniveau geeft de verzoeker toe dat hij in Nederland niet de waarheid heeft verteld op advies van mensensmokkelaars, die hem hadden aangeraden zijn universitaire studie niet te vermelden. Het is echter duidelijk dat de verzoeker de waarheid heeft verteld in België en dat hij een document heeft ingediend ter bevestiging van zijn studie en een foto van hem. Tijdens deze procedure, zoals blijkt door de notities van zijn eerste persoonlijke onderhoud in Nederland (NL, 20/11/2015, p. 5/6) had hij geen advocaat geraadpleegd. De authenticiteit van het diploma wordt niet betwist door het CGVS, en het wordt erkend dat dit document is verzonden in een envelop die uit Afghanistan afkomstig is.

4) De reden van het vertrek van verzoeker Verzoeker kan niet akkoord gaan met het volgende motief van het CGVS : "Zo heeft u al op 18 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in Nederland ingediend, waarbij u als asielmotieven een verboden liefdesrelatie en een bekering tot het christendom inriep (zie: asioldossier Nederland, rapport nader gehoor, p. 3-5). In België verwees u op geen enkel moment naar deze asielmotieven en kwam u met totaal andere motieven op de proppen (CGVS, p. 13-15 en DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 5). Als reden van vertrek haalde u op het persoonlijk onderhoud aan

uw werkgever te vrezen omdat hij niet akkoord ging met uw ontslag en uw familie omdat ze u hebben verstoten nadat ze op de hoogte raakten van uw alcoholgebruik en seksuele relaties (CGVS, p. 13- 15) ».

Verzoeker bedoelde dat de verboden liefdesrelatie en het feit dat hij - buiten het huwelijk - een (seksuele) relatie had, dezelfde reden zijn. Aangezien de religieuze opvattingen van de verzoeker sinds Nederland zijn veranderd, evenals zijn levensstijl, voelde de verzoeker zich comfortabel genoeg om zijn relaxte levensstijl aan te kaarten, die volledig in strijd is met zijn familiecultuur en de algemene Afghaanse cultuur. Tot slot zijn de asielmotieven die in Nederland en België zijn aangevoerd niet tegenstrijdig en kunnen ze complementair zijn. Om dit vast te stellen, was het nodig om de verzoeker tijdens het interview te ondervragen en hem te confronteren met de aangevoerde elementen. Het lijkt er inderdaad op dat het CGVS niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten om een analyse van het dossier van de verzoeker uit te voeren."

En:

"Het dossier van verzoeker werd op 17 mei 2023 overgedragen aan het CGVS. Uit het Nederlandse document d.d. 2 oktober 2023 met referentie OE: NL DOBD84 2820425820, getiteld "Kopie asioldossier," blijkt dat het CGVS op 6 september 2023 een kopie van het Nederlandse dossier heeft opgevraagd. Het persoonlijke onderhoud met verzoeker op 21 augustus 2023 werd echter gevoerd zonder dat de Protection Officer enige kennis had van de elementen in het Nederlandse dossier. Deze onvolledige onderzoeksbenadering ten aanzien van verzoekers vrees voor vervolgingen, geconstateerd tijdens het persoonlijke onderhoud, zonder kennis van het Nederlandse dossier, lijkt niet te voldoen aan de vereiste zorgvuldigheid. Na ontvangst van het Nederlandse dossier bleek dat het CGVS geen intentie had om verzoeker opnieuw te horen, zodat hij zich kon verklaren over elementen die zijn asielaanvraag mogelijk als ongeloofwaardig zouden kunnen bestempelen vanwege eerdere verklaringen. Deze houding resulteert niet alleen in een schending van de motiveringsplicht, maar geeft ook aan dat het CGVS niet echt heeft getracht te verifiëren of verzoeker bij terugkeer daadwerkelijk gevaren voor vervolging zou kunnen aanvoeren. Dit zou een zoektocht naar de waarheid hebben vereist, waarbij verzoeker in staat zou zijn 15 gesteld te reageren op zijn verklaringen in Nederland. Het lijkt er echter op dat het CGVS zich vooral heeft gericht op het blootleggen van tegenstrijdigheden van verzoeker. Deze aanpak, gericht op het aantonen van inconsistenties in het verhaal van een asielzoeker die bijna 10 jaar in ballingschap is, staat niet in lijn met de richtlijnen van het UNHCR-handboek en vormt niet de kern van de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Het is de verantwoordelijkheid van het CGVS om het onderzoek uit te voeren met inachtneming van het beginsel van loyaliteit en door daadwerkelijk te proberen de realiteit van verzoekers vrees voor vervolging te verifiëren. In dit geval wordt echter duidelijk dat, ondanks consistente uitspraken van verzoeker over zijn gewoonten, zijn uitstekende beheersing van het Frans en Nederlands, zijn volledige integratie in Europa en zijn openhartigheid over religie, seksualiteit en vrijheid, zijn asielaanvraag uitsluitend wordt behandeld vanuit het perspectief van geloofwaardigheid. Het lijkt evident dat een persoon die in 2015 in Nederland is gedoopt, zelfs als zijn conversatie als niet oprecht kan worden beoordeeld, een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar het Afghanistan van de Taliban. De bekering van verzoeker vond plaats in een niet verdachte tijd. Evenzo moet de vrees voor vervolging van een aanvrager die een vrij leven leidt, "op Europese wijze," waarbij hij openlijk spreekt over seksuele en affectieve relaties (mogelijk met mannen), alcoholconsumptie gedurende meer dan tien jaar, worden geanalyseerd. Het beginsel van de samenwerkingsplicht, zoals voortvloeit uit de Procedurerichtlijn, vereist dat verzoeker in beginsel tijdens het asielgehoor wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en inconsistenties die de verweerder heeft geconstateerd in zijn verklaringen. Deze fase, waarin de verweerder de feiten vaststelt, biedt verzoeker de gelegenheid om een nadere toelichting te geven."

Vervolgens hekelt hij het gebrek aan onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering of van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep, waarover hij een uitgebreide theoretische toelichting geeft die hij ook toepast op zijn eigen persoon.

"3.1.2. Toegepast op verzoeker

In casu moet bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, vastgesteld worden dat verwerende partij op geen enkele wijze onderzocht heeft in welke mate verzoeker een door zijn verblijf eventueel veranderd wereldbeeld heeft ontwikkeld, met een geloof in bepaalde principes en ideeën die ertoe kunnen leiden dat hij zich in geval van terugkeer niet zal kunnen of niet wenst te houden aan de in Afghanistan geldende normen, regels en gebruiken, vanwege uitingvormen van dat geloof, die in casu onderzocht hadden moeten worden op basis van zijn verklaringen daaromtrent, quod non in casu.

Verzoeker kan concrete elementen oproepen :

- Hij leeft al 9 jaar in Europa.
- Hij heeft in Nederland en België gewerkt.
- Hij is gedoopt.
- Hij heeft meerdere vriendinnen gehad.
- Hij drinkt alcohol.

Het CGVS is van mening dat : “U kan echter geen overtuigende redenen geven waarom u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de gewoontes en de cultuur van het land waar u bent opgegroeid en waar u familie heeft, waar u bovendien nog steeds contact mee heeft (CGVS, p. 7). Het hebben van losse seksuele contacten en het drinken van alcohol vormen geen dermate fundamenteel onderdeel van uw identiteit waardoor er kan worden verlangd dat u dat zou opgeven bij terugkeer naar Afghanistan”.

Verzoeker kan niet begrijpen dit motief. Verzoeker was van mening dat de vrijheid om zijn godsdienst te belijden zoals hij wilde, de mogelijkheid om vrijelijk meningen te uiten en de mogelijkheid om alcohol te drinken en relaties te hebben zoals hij wilde, cruciaal waren voor zijn vermogen om te bestaan. Hij heeft deze elementen spontaan aangesneden in zijn verhaal, en dit is het leven dat hij besloot te leiden in Afghanistan (voor de val) en nog steeds leidt in België.

Verzoeker vertelde tijdens zijn persoonlijke onderhoud (NPO, p. 21) : “U vermeldde daarnet dat u veranderd ben sinds u in België bent. Kan u dat uitleggen? In het algemeen, sinds ik hier ben kan ik doen wat ik wil. Als ik een seksuele relatie wil met een vrouw, dan kan het. Ik kan betalen voor seks met een vrouw, voor mijn seksuele verleiding, ik kan doen wat ik wil. Ik heb hier mijn vrijheid. Moet ik hierover meer uitbreiden? Hier als ik naar een moskee wil of naar de kerk, niemand kan me tegenhouden en mij stoppen; Het is over het hart, wat u beloofd. Of ik moslim ben of niet, het gaat om vanbinnen. In Afghanistan respecteren ze niet wat u heeft binnen in. U bent geboren als moslim, dan moet u moslim zijn. Waarom moet het zo zijn [...] Het meest belangrijke is dat ik vrij ben hier, niemand heeft iets met wat ik hier doe. Dat is het meest belangrijke hier in het Westen. [...] Wel, ik wil niet die regel accepteren dat u gedwongen een moslim moet worden. Het is een relatie met uw hart, niet met kracht, gedwongen. Hier ga ik naar buiten, en ik kan naar een prostituee gaan en daar seks hebben. Wanneer ik wil, kan ik het doen, maar dit gaat niet in Afghanistan, ik zou meteen gedood worden. Ik accepteer niet de regels van een lange baard te hebben en altijd naar de moskee gaan voor te bidden, geen alcohol drinken, geen relatie hebben met een jongen of meisje. Geen affaire hebben met een vrouw voor Niqa (tolk Niqa: een religieus manier van huwelijk), ik ga daar niet mee akkoord. Ik wil relatie met verschillende mensen, ik wil nu niet trouwen, voor het huwelijk wil ik een job vinden, een auto, mezelf ontwikkelen in het leven en dan later wil ik een familie. Ik heb niet veel relaties met Afghaanse mensen hier, het gaat over mijn persoonlijkheid, ik drink alcohol en ze houden daar niet van. Ik hou ook niet van als zij mij niet accepteren zoals ik ben, ik drink alcohol.”

Verzoeker meent dat er niet alleen uit gedragswijziging, maar ook uit geloofswijziging een nood aan bescherming afgeleid kan worden en dat dit niet alleen op basis van objectief, met documenten aantoonbare individuele omstandigheden kan aangetoond worden. Een gebrek aan dat soort documenten vermag dus niet van aard zijn dat het kan leiden tot de vaststelling dat verzoeker er niet in zou slagen op individuele wijze een vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade aan te tonen, als zijn verklaringen over zijn geloofsovertuigingen in bepaalde waarden, overtuigingen, opvattingen, gedachten of meningen, niet onderzocht zijn, des te meer als zou blijken dat deze verband houden met liberale, vrije, democratische, morele en ethische waarden en fundamentele rechten en vrijheden, zoals het recht op (individuele) vrijheid, gelijkheid en zelfbeschikking, respect, verdraagzaamheid en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context. Verzoeker meent dat op verwerende partij de verplichting rust om verzoeker naar zijn ideeën hierover te bevragen teneinde een correcte en gedegen beoordeling en inschatting van het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade te kunnen voeren, rekening houdend met bovenstaande principes, rechtspraak en uitleggingen van de vervolgingsgronden ‘politieke overtuiging’ en ‘het behoren tot een specifieke sociale groep’. Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat verwerende partij nagelaten heeft te onderzoeken of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en dat het Uw Raad de nodige onderzoeksbevoegdheden ontbreekt om dit onderzoek uit te voeren, waardoor de bestreden beslissing vernietigd dient te worden zodat verder onderzoek naar dit risico gevoerd kan worden. Het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade omwille van een toegeschreven vorm van politieke overtuiging, religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde

sociale groep wordt in de context van de machtsovername door de Taliban algemeen door Uw Raad erkend, zoals uit bovengenoemde rechtspraak blijkt, in navolging van verschillende objectieve landenrapporten en richtlijnen, waardoor de noodzaak zich opdringt dit in hoofde van verzoeker grondig en serieus te onderzoeken. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie vóór het huidige regime en de beperkt beschikbare informatie over het huidige, extreem conservatief-religieuze bewind sinds de machtsovername, kan dus redelijkerwijs besloten worden dat er na een toekomstgerichte beoordeling, actueel nog steeds een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker zou aangenomen kunnen worden.”

Ten slotte haalt verzoeker de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan aan. Hij verwijst naar rapporten van EUAA en naar internationale rechtspraak om te stellen dat er wel degelijk sprake is van een situatie van ‘blind geweld ten opzichte van burgers’ in de provincie Nangarhar. Nangarhar is bovendien een van de regio’s in Afghanistan waar het gewapend verzet tegen de taliban het hevigst wordt gevoerd en waar het gewapend conflict tussen Daesh (ISKP) en de taliban het hevigst woedt, volgens diezelfde objectieve landeninformatie.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- een mail van 29 november 2023 waarin verzoekers advocaat aan de verwerende partij vraagt om de beslissing in te trekken, waarop niet wordt ingegaan (stuk 3);
- een arrest van het CNDA van 16 februari 2023 (stuk 4); en
- ‘*Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*’ van UNHCR van februari 2023 (stuk 5).

In de mail van 29 november 2023 verwijst verzoekers advocaat naar zijn bekering en stelt dat hij zich zowel moslim als protestant beschouwt, waardoor hij op basis van zijn geloofspositie vervolging vreest in Afghanistan. Verder wordt herhaald dat verzoeker gedoopt is in Nederland en dat dit gebeurde nog voor de taliban aan de macht zijn gekomen in zijn land van herkomst. Tot slot wijst verzoekers advocaat erop dat verzoeker Tadzjiek is en niet van Pashtou-origine en dat het persoonlijk onderhoud in het Dari plaatsvond en niet het Pashtou, zoals in de bestreden beslissing wordt beweerd.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 16 mei 2024 overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over die een aanvulling vormt op de in het verzoekschrift uiteengezette elementen met betrekking tot zijn verwestering.

Verzoeker legt ook volgende stukken neer:

- attest over zijn werkintegratie (stuk 4);
- getuigenverklaringen van zijn medeleerlingen in zijn kappersopleiding (stuk 5);
- inburgeringsattest (stuk 6);
- attest van rijbewijs (stuk 7);
- attest taallessen (stuk 8).

3.2. Op 4 oktober 2024 maakt verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarbij hij een brief van de taliban neerlegt, met bijhorende beëdigde vertaling naar het Frans. Het betreft een oproeping van de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden in de alcoholverkoop.

3.3. Op 4 oktober 2024 maakt de verwerende partij ter terechtzitting overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. De verwerende partij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan: Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Country guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;

- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023; en
- EUAA COI Query *"Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van februari 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift, aanvullende nota en ter terechtzitting een vrees aan omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering alsook omwille van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud waaruit niet enkel een gedragswijziging maar ook een geloofswijziging blijkt. Hij heeft een bijzondere ervaring met zijn geloof en beleeft het op een heel eigen manier. Hij betreurt dat hij hierover niet verder is ondervraagd en dat de verwerende partij op geen enkele wijze heeft onderzocht in welke mate verzoeker een door zijn verblijf eventueel veranderd wereldbeeld heeft ontwikkeld, met een geloof in bepaalde principes en ideeën die ertoe kunnen leiden dat hij zich in geval van terugkeer niet zal kunnen of niet wenst te houden aan de in Afghanistan geldende normen, regels en gebruiken, vanwege uitingvormen van dat geloof, die in casu hadden moeten worden onderzocht op basis van zijn verklaringen daaromtrent, wat in deze niet het geval is. Hij stipt ook aan dat hij langdurig in Europa verblijft, gedoopt is, meerdere vriendinnen heeft gehad en alcohol drinkt. Hij wijst tevens op de nood aan een toekomstgerichte beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. In dit verband wijst hij erop dat hij in 2016 in Nederland is gedoopt en hoewel hij zich niet langer als protestant identificeert, bestaat volgens verzoeker het risico dat hem christelijke overtuigingen worden toegeschreven. Het risico werd destijds door de Nederlandse asielinstanties beoordeeld voor de taliban aan de macht waren; heden is de impact van zijn doop bij terugkeer naar Afghanistan in het licht van de recente ontwikkelingen met de taliban als de-facto overheid niet onderzocht.

5.2. Het is inderdaad een algemeen principe dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

De Raad stelt hierbij vast dat de bestreden beslissing reeds dateert van 26 oktober 2023.

In het kader van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden, is de Raad verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16 *Alheto*, pt. 105-106, 118).

De Raad is daarom van oordeel dat in deze het onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming moet gebeuren in het licht van recente en relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de meest recente landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan en verzoekers volledige en huidige individuele omstandigheden.

5.3. In casu wordt niet betwist dat verzoeker werd geboren in oktober 1994. Dit is de geboortedatum die de verwerende partij ook in haar aanvullende nota hanteert. Evenmin wordt betwist dat verzoeker

Afghanistan in juni 2015 heeft verlaten, aldus zeer ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Verzoeker was toen 20 jaar oud. Hij kwam in het najaar van 2015 Europa binnen en verbleef sindsdien in verschillende Europese landen.

Momenteel is verzoeker dertig jaar oud, is hij tien jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij inmiddels ook tien jaar in Europa en sinds april 2022 in België.

Dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan in juni 2015 opgroeide in de Afghaanse gebruiken, waarden en normen zoals ze bestonden voor de machtsovername door de taliban en als twintigjarige daardoor was gevormd, neemt niet weg dat hij ook een groot deel van zijn jongvolwassenheid buiten Afghanistan en in Europa heeft doorgebracht. Verzoeker was nog steeds jong bij aankomst in Europa zodat de impact van dit verblijf op het vormen van zijn wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen niet kan worden geminimaliseerd.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit het rechtsplegingsdossier onder meer dat:

- verzoeker in Frankrijk taallessen volgde en daar een seksuele relatie had;
- verzoeker in Nederland naar de protestantse kerk ging, Bijbelstudie volgde en in Nederland werd gedoopt op 11 juni 2016;
- dat verzoeker in Luik een stage deed in de logistiek bij het Centre Hospitalier Universitaire van Luik, een inburgeringscursus volgde, zijn rijbewijs B behaalde en Franse taallessen volgt op middelbaar onderwijsniveau. Verder legt verzoeker 12 attesten voor van medeleerlingen met wie hij een opleiding tot kapper volgt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud, verklaarde verzoeker dat hij moslim is maar niet praktiserend (NPO, p. 4). Hij stelde er niet van te houden dat iemand zegt wat hij moet doen, of hij moet bidden of niet (NPO, p. 8). Gevraagd om uit te leggen hoe hij is veranderd sinds hij in België is, antwoordde verzoeker:

“Hier als ik naar een moskee wil of naar de kerk, niemand kan me tegenhouden en mij stoppen; Het is over het hart, wat u beloofd. Of ik moslim ben of niet, het gaat om vanbinnen. In Afghanistan respecteren ze niet wat u heeft binnen in. U bent geboren als moslim, dan moet u moslim zijn. Waarom moet het zo zijn.” (NPO, p. 21).

Gevraagd of hij anders denkt over religie sinds hij in België is, antwoordde verzoeker: *“Ik heb geen ander denken over religie, ik ben moslim maar ik bid niet. Niemand moet me vertellen wat ik moet doen. (...) Het gaat over mij, waarom kan ik niet gaan. Het is een relatie in mijn hart dat ik heb met God, of ik nu christen ben of moslim, het is in mijn hart. Maar in Afghanistan wijzen ze hierop en respecteren ze niet wat je in uw hart.”*

Vervolgens werd verzoeker gevraagd of er nog dingen zijn waar hij anders over denkt sinds hij in Europa is, waarop hij antwoordde: *“Het meest belangrijke is dat ik vrij ben hier, niemand heeft iets met wat ik hier doe. Dat is het meest belangrijke hier in het Westen.”*

Gevraagd waarom het voor hem onmogelijk is om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, antwoordde verzoeker: *“Wel, ik wil niet die regel accepteren dat u gedwongen een moslim moet worden. Het is een relatie met uw hart, niet met kracht, gedwongen. (...) Ik accepteer niet de regels van een lange baard te hebben en altijd naar de moskee gaan voor te bidden, geen alcohol drinken, geen relatie hebben met een jongen of meisje. Geen affaire hebben met een vrouw voor Niqa (tolk Niqa: een religieus manier van huwelijk), ik ga daar niet mee akkoord.”* (NPO, p. 21).

Hij voegt hieraan toe: *“Ik heb niet veel relaties met Afghaanse mensen hier, het gaat over mijn persoonlijkheid, ik drink alcohol en ze houden daar niet van. Ik hou ook niet van als zij mij niet accepteren zoals ik ben, ik drink alcohol.”* (NPO, p. 22).

Verzoeker verklaarde ook nog dat hij veel discussies heeft met andere mensen in het opvangcentrum in Bovigny. Zij verwijten hem alcohol te drinken terwijl hij moslim is en dus niet mag drinken. Hij verdedigt zich dan altijd door er op te wijzen dat hun *“business”* niet is, dat het gaat om zijn eigen keuze en verantwoordelijkheid (NPO, p. 22).

5.4. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Verder roept u in veranderd te zijn sinds u in België bent omdat u alcohol drinkt en al dan niet tegen betaling seksuele relaties kan aangaan met vrouwen als u dat wenst (CGVS, p. 21). Daarnaast haalt u uw vrijheid in België aan en kan u hier moslim zijn zonder te bidden (CGVS, p. 21). U kan echter geen overtuigende redenen geven waarom u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de gewoontes en de cultuur van het land waar u bent opgegroeid en waar u familie heeft, waar u bovendien nog steeds contact mee heeft (CGVS, p. 7). Het hebben van losse seksuele contacten en het drinken van alcohol vormen geen dermate fundamenteel onderdeel van uw identiteit waardoor er kan worden verlangd dat u dat zou opgeven bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het voorgaande laat u na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan

vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en u uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U was bovendien al minstens 20 jaar oud bij uw vertrek en hebt dus uw vormende jaren die belangrijk zijn voor uw ontwikkeling grotendeels in Afghanistan doorgebracht. Tot slot verwijst u naar uw verblijf in Europa en haalde u aan te worden gestenigd bij terugkeer naar Afghanistan omdat u vertrok naar een Europees land (CGVS, p. 21). U slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.”

5.5. Het is in deze aangewezen om de rechtspraak van het Hof van Justitie over de uitlegging van de vervolgingsgronden in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in herinnering te brengen.

Het Hof van Justitie heeft vooreerst in zijn rechtspraak gesteld dat *“alleen met betrekking tot de in artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95 bedoelde vervolgingsgrond in verband met het „behoren tot een bepaalde sociale groep”, wordt gesproken van „een kenmerk of geloof [...] dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 34).

Deze vereiste wordt niet gesteld voor de vervolgingsgronden ‘politieke overtuiging’ of ‘godsdienst’.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen heeft laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd *“wegens die politieke overtuiging of wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofs-overtuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die zijn gebaseerd op een godsdienstige overtuiging of daardoor worden bepaald (artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 78).

Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen, de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, pt. 44, en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 80).

In deze stipt de Raad aan dat ook een gedwongen naleving van of het zich moeten conformeren aan religieuze praktijken in bepaalde gevallen een vorm van vervolging kan uitmaken. Hierover stelt UNHCR (over de rol van UNHCR zie onder meer artikel 29, 1, c van de Richtlijn 2013/32/EU) in de “*Guidelines on International Protection No. 6: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*” van 28 april 2004, het volgende:

“21. Gedwongen naleving van religieuze gebruiken kan bijvoorbeeld voorkomen in de vorm van verplicht religieus onderwijs dat ingaat tegen de geloofsovertuiging, identiteit of manier van leven van het kind of zijn of haar ouders. Ook kan men worden verplicht om religieuze plechtigheden bij te wonen of trouw te zweren aan een bepaald religieus symbool. Bij het vaststellen of er bij dergelijke gedwongen naleving sprake is van vervolging, dient te worden onderzocht welke beleidsmaatregelen of handelingen de persoon of groep wordt verplicht na te leven, in hoeverre deze ingaan tegen de (geloofs)overtuiging, identiteit of manier van leven van de betrokken persoon en welke straf er geldt voor niet-naleving. Dergelijke gedwongen naleving kan vervolging inhouden indien het een ondraaglijke inmening vormt op de religieuze overtuiging, identiteit of manier van leven van de betrokken persoon en/of indien niet-naleving zou leiden tot buitenproportionele bestraffing.

22. Gedwongen naleving kan tevens gepaard gaan met het opleggen van bepaalde strafrechtelijke of burgerlijke wetboeken waarvan wordt beweerd dat ze gebaseerd zijn op een religieuze doctrine waartegen niet-nalevers wellicht bezwaar hebben. Indien een dergelijk wetboek discriminerende inhoudelijke of procedurele waarborgen bevat en met name indien een verschillende strafmaat wordt opgelegd aan aanhangers en niet-aanhangers, kan dit worden beschouwd als vervolging. Indien de wet buitenproportionele straffen voorschrijft voor overtreding van de wet (bijvoorbeeld gevangenisstraf voor godslastering of het uitoefenen van een andere religie, of de doodstraf voor overspel), al dan niet voor aanhangers van dezelfde religie, is er sprake van vervolging. Dergelijke zaken komen vaker voor als er beperkte of geen scheiding is van kerk en staat.

23. Een specifieke religieuze wetboek kan niet alleen vervolging inhouden wanneer deze wordt toegepast tegen niet-waarnemers, maar ook wanneer deze wordt toegepast op andersdenkenden binnen of leden van hetzelfde geloof. De handhaving van anti-blasfemiewetten kan bijvoorbeeld vaak worden gebruikt om het politieke debat tussen geloofsgenoten te smoren en kan vervolging op religieuze en/of politieke gronden inhouden, zelfs wanneer deze wordt toegepast op leden van dezelfde religie.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat een gedwongen naleving van religieuze praktijken in bepaalde gevallen vervolging kan inhouden indien dit een inbreuk vormt op de geloofsovertuiging, identiteit of manier van leven van de betrokken persoon en/of indien niet-naleving zou leiden tot buitenproportionele bestraffing. In dit verband wijst de Raad erop dat een regeling die als sanctie voorziet in de doodstraf of in een gevangenisstraf op zich een daad van vervolging kan vormen, mits een dergelijke sanctie daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze wettelijke regeling heeft vastgesteld (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Fathi*, pt. 96).

De Raad herinnert er nog aan dat bij het beoordelen of de vrees van een verzoeker voor vervolging gegrond is, het niet ter zake doet of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging.

Het Hof verduidelijkte dat het, in zaken die betrekking hebben op de strafbaarstelling van handelingen in verband met de vrijheid van godsdienst, aan de autoriteiten van de lidstaten die bevoegd zijn voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming toekomt om op basis van de verklaringen van de verzoeker en eventueel door hem overgelegde documenten, of uit betrouwbare bronnen afkomstige informatie, uit te maken of de doodstraf of de gevangenisstraf waarin een dergelijke wettelijke regeling voorziet, concreet wordt toegepast in het land van herkomst. Tegen de achtergrond van deze elementen staat het aan de nationale autoriteiten om te beslissen of moet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees heeft dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst wordt vervolgd (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Fathi*, pt. 98).

5.6. Het is in dit verband dus noodzakelijk om de algemene context van verzoekers land van herkomst, Afghanistan, in acht te nemen. Op basis van de actuele en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername in augustus 2021 gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia en die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). De sharia is het geldend rechtssysteem in Afghanistan en de de facto-regering beschouwt zichzelf als een leidende instantie, met als fundamentele doelstelling ervoor te zorgen dat mensen in overeenstemming met de religieuze wetten leven (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 50).

De omstandigheden op het gebied van godsdienstvrijheid zijn verslechterd en een harde interpretatie van de sharia is opgelegd aan alle Afghanen. Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24). Dit MPVPV heeft de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol verstrengd.

Apostasie wordt in de sharia als een misdad gezien en omvat bekering tot een andere religie en proselitisme om mensen te overtuigen zich vanuit de islam te bekeren tot een andere godsdienst. Volgens de interpretatie van de sharia door de taliban staat op geloofsafval de doodstraf. De taliban beschouwen

personen die tegen hen prediken of hun interpretatie van de islam met voeten treden als ‘afvalligen’. Volgens de ISKP kunnen islamitische bondgenoten van het Westen, maar ook individuen die vormen van een ‘onzuivere’ islam beoefenen, waaronder niet-soennieten en soennieten die het soefisme of mystieke scholen van de islam aanhangen, ook worden gedefinieerd als ‘afvalligen’. Afghanen die zich bekeren tot het christendom worden beschouwd als afvalligen en worden geconfronteerd met ostracisme en de dreiging van eerwraak door familieleden en dorpsgenoten. Er is in Afghanistan weinig maatschappelijke tolerantie voor kritiek op de islam. Blasfemie wordt ook beschouwd als een halsmisdad volgens de soennitische Hanafi-jurisprudentie en kan “*anti-islamitische geschriften of toespraken*” omvatten. Individuele opvattingen die kunnen worden opgevat als zijnde afgefallen van de islam, zoals bekeerlingen, atheïsten en secularisten, kunnen hun opvattingen of relatie tot de islam niet openlijk uiten, op straffe van sancties of geweld, ook door hun familie. Zulke personen moeten ook uiterlijk moslim lijken en voldoen aan de religieuze en culturele gedragsverwachtingen van hun lokale omgeving, zonder dat dit een weerspiegeling is van hun innerlijke overtuiging (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 51-53).

De taliban hebben reeds individuen bedreigd om zich aan de verwachte religieuze praktijken te houden. Zo hebben de taliban aangekondigd dat vanaf januari 2022 alle mannen verplicht zijn om het gezamenlijke gebed bij te wonen in moskeeën in delen van de provincies Kabul en Takhar. In de moskeeën van de hoofdstad hebben de taliban geestelijken bevolen een appel te houden en degenen die niet kwamen opdagen aan te geven. In de stad Herat werd actief op zoek gegaan naar mensen die tijdens de ramadan niet naar het gebed gingen (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 53; EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 47-48 en 129). Verder blijkt dat overheidsmedewerkers en winkeliers worden verplicht en bedreigd de gebeden bij te wonen en dat er actief op zoek werd gegaan naar mensen die tijdens de ramadan niet naar het gebed gingen (EUAA “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24, 84-85). Tevens zijn er reeds gevallen geweest waarbij de MPVPV individuen hebben gearresteerd of mishandeld die de uitgevaardigde richtlijnen, zoals het bijwonen van het gezamenlijke gebed in de moskee, hebben overtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 53; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 25).

In het Algemeen Ambtsbericht kan over niet-praktiserende moslims het volgende worden gelezen: “*In het Islamitische Emiraat bestond veel sociale controle op het belijden van godsdienst. De politie en het MPVPV controleerden of mensen bidden. Zo verifieerden zij tijdens de gebedstijden op straat en in winkels of mensen aan het bidden zijn. Mensen die niet baden, werden geïntimideerd. Ook controleerden mensen elkaar of zij wel gaan bidden. Niet-praktiserende moslims kozen er vaak voor om net te doen alsof zij hun geloof belijden. Dit om problemen te voorkomen.*” (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 92, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren

van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25). Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kaboel (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven

uitgevoerd worden in de periode van juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan

niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

5.7. Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijken een aantal risicoprofielen die in verzoekers geval relevant zijn, kunnen worden gedistilleerd.

5.7.1. Vooreerst blijkt dat individuen die worden geacht godslastering en/of afvalligheid te hebben gepleegd als een risicoprofiel worden beschouwd. Dit profiel omvat personen die worden geacht de religie of de principes van de islam te hebben verlaten of afgezworen (geloofsafval), evenals personen die worden geacht heiligschennend over God of heilige dingen te hebben gesproken (godslastering). Het gaat om personen die zich hebben bekeerd tot een nieuw geloof, gebaseerd op hun oprechte innerlijke overtuiging (bijv. bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven of geen geloof hechten aan het bestaan van God (atheïsten).

Uit de voormelde landeninformatie volgt dat individuen die de interpretatie van de islam van de taliban tegenspreken als geloofsafvalligen worden beschouwd, net zoals individuen die 'onzuivere' vormen van de islam praktiseren en Afghanen die zich hebben bekeerd tot christendom. Volgens de landen-informatie zijn de daden die worden gepleegd tegen individuen onder dit profiel van een zodanig ernstige aard zijn dat ze neerkomen op vervolging (bijv. doodstraf, moord, gewelddadige aanvallen). Voor personen die worden geacht godslastering en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen, wordt in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging aangenomen.

5.7.2. Hoewel heden niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, kunnen wel volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Of een Afghaan verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd, is afhankelijk van individuele elementen die in beginsel door de verzoeker moeten worden aangereikt. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Uit de landeninformatie blijkt dat het zich niet houden aan de verwachte religieuze praktijken, zoals het bijwonen van de gebedsdiensten, ook kan worden beschouwd als het overschrijden van religieuze, morele en sociale normen, dan wel als het beïnvloed zijn door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 53 en 58).

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

5.7.3. Uit wat voortvloeit, besluit de Raad dat de drie voormelde risicoprofielen elkaar in een zekere mate kunnen overlappen: (toegeschreven) geloofsafval, (toegeschreven) normoverschrijding en (toegeschreven) verwestering.

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 50-61).

5.8. De lezing van voorliggende landeninformatie maakt duidelijk dat er in Afghanistan heden sprake is van een autoritaire theocratie waarbij vele aspecten van het dagelijkse leven, inclusief godsdienst (vrijheid) en geloofsbeleving zoals het verplicht bijwonen van gebedsdiensten, worden gereguleerd door strenge religieuze wetten, richtlijnen en regels, gestoeld op de sharia, die op hun beurt worden gehandhaafd door het MPVPV. Uit de landeninformatie, zoals besproken in punt 5.6, volgt verder dat de taliban reeds individuen hebben bedreigd om zich aan de verwachte religieuze praktijken te houden en dat er tevens al gevallen zijn geweest waar de MPVPV individuen heeft gearresteerd en/of (ernstig) mishandeld die de uitgevaardigde regels en richtlijnen hebben overtreden.

Gelet op de voorliggende landeninformatie is de Raad van oordeel dat wanneer een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming verklaart dat hij heden zijn geloof op een andere wijze uit en beleeft of verklaart het niet eens te zijn met de geloofs- of gedragsregels van de taliban, er moet worden beoordeeld of deze verzoeker omwille van zijn gedrags- en geloofswijziging een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van een (toegeschreven) verwestering, (toegeschreven) normoverschrijding of zijn religieuze en/of politieke overtuiging dan wel wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst.

Deze beoordeling gebeurt aldus aan de hand van de verklaringen van de verzoeker en zijn individuele omstandigheden in het licht van actuele en objectieve landeninformatie over de algemene context van Afghanistan.

Uit verzoekers verklaringen volgt dat hij zichzelf identificeert als een niet-praktiserende moslim. Zo bidt hij niet, gaat hij niet naar de moskee, drinkt hij alcohol en heeft hij seksuele relaties buiten het huwelijk. Uit zijn verklaringen kan ook worden afgeleid dat godsdienst voor hem een interne privéaangelegenheid is, iets tussen hem en God, en dat hij regels hieromtrent, zoals altijd naar de moskee te gaan om te bidden, niet accepteert.

Verzoeker is aldus nog wel gelovig als moslim, maar geeft duidelijk blijk van een liberale en seculiere opvatting van zijn geloof. Hij vult zijn geloof zelf in en aanvaardt hieromtrent geen dwingende regels. Verzoeker geeft aldus aan het niet eens zijn met de geloofs- en gedragsregels van de taliban, zoals een verplichting om te bidden of naar de moskee te gaan. Er is bij verzoeker bijgevolg sprake van een religieuze overtuiging als moslim waarbij uit zijn verklaringen blijkt dat hij deze religieuze overtuiging een invulling geeft die afwijkt van de strikte vereisten opgelegd onder het huidige talibanregime, minstens een veel soepelere invulling dan wat door het huidige talibanregime wordt voorgeschreven, en waarbij hij in België gedrag vertoont dat hiertegen ingaat. Dat religie en de beleving ervan onderdeel zijn van het dagdagelijkse leven in Afghanistan doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker duidelijk een andere en allerm minst strikte invulling geeft aan zijn religieuze overtuiging dan wat wordt vereist door het taliban-regime. De Raad herinnert eraan dat begrip 'godsdienst' persoonlijk gedrag omvat *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht”* waaronder *“het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer”*.

Door het niet eens te zijn met de geloofs- en gedragsregels van de taliban, zoals een verplichting om te bidden of naar de moskee te gaan, geeft verzoeker tevens blijk van een politieke overtuiging, aangezien de Afghaanse staatsvorm na de machtsovername door de taliban kan worden getypeerd als een theocratische politiestaat of een totalitaire/autoritaire theocratie.

Hoewel zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud daartoe wel aanleiding gaven, heeft de verwerende partij in casu geen grondig onderzoek gevoerd naar verzoekers verklaringen in het licht van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding alsook in het licht van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud volgt dat verzoeker niet diepgaand is bevraagd over zijn religieuze overtuiging, noch over zijn politieke overtuiging die hieruit voortvloeit, hoewel de verwerende partij niet onwetend kan zijn over de huidige Afghaanse context. Een verder onderzoek dringt zich in deze op. Immers, uit rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals besproken in punt 5.5, volgt dat subjectieve factoren die voor een verzoeker bijzonder belangrijk zijn om zijn godsdienstige identiteit te bewaren alsook de sterkte van de politieke overtuiging, relevante elementen vormen bij de beoordeling van de mate van het risico op vervolging waaraan de verzoeker wegens zijn (toegeschreven) godsdienst en/of (toegeschreven) politieke overtuiging in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld.

Dit geldt te meer nu uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals geciteerd in punt 5.4, blijkt dat de verwerende partij enkel heeft onderzocht of verzoekers gedragswijzigingen een dermate fundamenteel onderdeel van zijn identiteit vormen waardoor er van hem niet kan worden verlangd dat hij dit gedrag zou opgeven bij terugkeer naar Afghanistan. De verwerende partij heeft evenwel niet onderzocht of er sprake is van een geloofswijziging en of verzoeker hiermee blijk geeft van een politieke overtuiging dan wel een religieuze overtuiging, dan wel dat hem zulke overtuiging zal worden toegeschreven. Er wordt slechts gesteld dat verzoeker geen overtuigende redenen geeft waarom hij zich niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de gewoontes en cultuur van Afghanistan of zich niet zou kunnen schikken aan de daar vigerende wetten, regels en gebruiken. De Raad is van mening dat de verwerende partij hiermee evenwel niet voldoende is ingegaan op de verklaringen van verzoeker en deze niet op een afdoende wijze heeft beoordeeld in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie die de verschillende vervolgingsgronden in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (sociale groep, politieke overtuiging en godsdienst) nader uitlegt.

De Raad benadrukt hierbij dat net zoals van een verzoeker niet redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van godsdienstige handelingen afziet, van een verzoeker eveneens niet redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij wordt verplicht om bepaalde godsdienstige handelingen te stellen die niet stroken met de persoonlijke invulling van zijn religieuze overtuiging. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld kan aldus niet zonder meer van verzoeker, die zich identificeert als niet-praktiserende moslim, worden verwacht dat hij de thans geldende religieuze voorschriften – die een vertaling vormen van de door de taliban gehanteerde normen, waarden, regels en gebruiken – zal volgen als hij terugkeert naar Afghanistan.

Bijkomend stelt zich vervolgens de vraag of de behandeling waaraan verzoeker kan worden blootgesteld wegens de niet-naleving van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen van de taliban die toezien op de regulering van het dagelijkse leven kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals uiteengezet in punt

5.5 kan een gedwongen naleving van of het zich moeten conformeren aan religieuze praktijken in bepaalde gevallen een vorm van vervolging uitmaken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit de landeninformatie, zoals besproken in punt 5.6, dat de taliban al individuen hebben bedreigd om zich aan de verwachte religieuze praktijken te houden en dat er ook gevallen zijn geweest waar de MPVPV individuen hebben gearresteerd en/of (ernstig) mishandeld die de uitgevaardigde regels en richtlijnen hebben overtreden. Echter, omdat de meest recente informatie waarover hij heden beschikt enkel de EUAA COI Query “Afghanistan” van februari 2024 betreft waar in de EUAA “Country guidance: Afghanistan” van mei 2024 naar wordt verwezen, acht de Raad een verder onderzoek nodig naar de handhaving van richtlijnen inzake de gedwongen naleving van religieuze praktijken en de bestraffing bij niet-naleving ervan. Een actualisatie van de objectieve landeninformatie dringt zich in deze op.

Verder lijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier naar voren te komen dat bij de beoordeling of er een redelijke mate waarschijnlijkheid is voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging wegens een (toegeschreven) verwestering, (toegeschreven) normoverschrijding en/of zijn (toegeschreven) religieuze en politieke overtuiging, rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren. In deze meent de Raad dat, onder meer, volgende elementen in overwegingen moeten worden genomen:

- verzoekers regio van herkomst, in casu de hoofdstad Kaboel;
- de eventuele conservatieve opvattingen van zijn familiale en sociale omgeving;
- de eventuele zichtbaarheid van verzoekers (toegeschreven) religieuze en politieke overtuiging die voortvloeit uit het niet-praktiseren van de islam, onder meer door niet naar de moskee te gaan;
- het feit dat verzoekers reeds sinds 2015 uit Afghanistan afwezig is alsook reeds tien jaar in Europa verblijft;
- het feit dat verzoeker een Tadzjiek is, waarbij uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Tadzjiekse gemeenschap in Afghanistan sinds de machtsvername wordt geïsoleerd door de taliban, ook in Kaboel, omdat zij ervan worden verdacht banden te hebben met verzetsbewegingen en in het bijzonder met het National Resistance Front. Dit is actueel de voornaamste verzetsbeweging in Afghanistan (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, december 2023; EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 69-70);
- het feit verzoeker zich in 2016 in Nederland heeft laten dopen. Dat verzoekers bekering door de Nederlandse asieloverheden niet oprecht werd geacht, doet geen afbreuk aan het vaststaand gegeven dat hij wel degelijk werd gedoopt. Dit feit wordt ook niet betwist. Hierdoor zou de perceptie kunnen bestaan dat verzoeker zich tot het christendom heeft bekeerd of zou hem afvalligheid kunnen worden toegeschreven.

5.10. De bevindingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers tegenstrijdige verklaringen inzake zijn leeftijd, religie, familiesamenstelling en opleidingsniveau, de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst en de ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag, nemen niet weg dat gelet op voorgaande bevindingen in de huidige stand van het geding niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een volledige en grondige beoordeling van alle verschillende relevante factoren eigen aan het specifieke profiel van verzoeker om na te gaan of zij cumulatief van die aard zijn dat zij voor verzoeker een risico met zich meebrengen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De omstandigheden van de terechtzitting laten de Raad niet toe om zich een volledig beeld te vormen van de sterkte en omvang van verzoekers (toegeschreven) religieuze en/of politieke overtuiging en dus ook niet om de mate waarin hij daardoor de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen trekken op afdoende wijze in te schatten. Dit geldt te meer nu actuele landeninformatie ontbreekt omtrent de handhaving van richtlijnen inzake de gedwongen naleving van religieuze praktijken en de bestraffing bij niet-naleving ervan. Tevens ontbreekt verder onderzoek naar individuele omstandigheden eigen aan verzoeker die risicobepalend kunnen zijn.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd in zijn betoog, zoals samengevat in punt 5.1.

Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen eigen aan zijn persoonlijke situatie, in het kader van een (toegeschreven) verwestering, (toegeschreven) normoverschrijding of (toegeschreven) afvalligheid, verbonden aan een (toegeschreven) religieuze en/of politieke overtuiging en met inachtneming van de algemene context in Afghanistan, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken niet verder te onderzoeken en te bespreken. De verwerende partij, die ter terechtzitting slechts heeft verwezen naar de bestreden beslissing, brengt geen elementen bij die hierover anders doen denken. De exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen werd reeds besproken in arrest nr. X van 17 juli 2024.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftieng door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO